

Ἀνεγνώσθησαν αἱ ἐκθέσεις τῶν ἐξελεγκτικῶν ἐπιτροπῶν τῶν Σχολῶν τῶν ἀπόρων παίδων ἐν Ζακύνθῳ καὶ Πάτραις, ἀποφαινομένων ὅτι ἡ διαχείρισις τῶν κοσμητικῶν τούτων εἶνε κατὰ πάντα ἀρίστη.

Ἐν τῇ διεθνεί ἐκθέσει τῶν Παρισίων ὁ Σύλλογος ἠξιώθη διπλώματος ἰσοδυναμοῦντος πρὸς ἀργυροῦν μετ' ἄλλιον διὰ τὴν ἐκδοσιν τῶν *Νεοελληνικῶν Ἀναλέκτων* καὶ τοῦ ἀνά χειρὸς περιοδικοῦ *Παρνασσῶ* καὶ διὰ τὴν σύστασιν τῶν Σχολῶν τῶν ἀπόρων παίδων.

— Ἀπεβίωσαν δύο τῶν ἐπιτίμων μελῶν τοῦ Συλλόγου ἐνταῦθα μὲν ὁ Εὐστάθιος Α. Σῖμος, ἐν Κερκύρᾳ δὲ ὁ Γεώργιος Μαρκοῦς. Βιογραφικὰς τινας περὶ τῶν ἀνδρῶν τούτων σημειώσεις καταχωρίζομεν κατωτέρω.

Ἐπὶ τῇ ἐκλογῇ ὡς Παιτριάρχου οἰκουμενικοῦ τοῦ τέως μητροπολίτου Θεσσαλονίκης κ. Ἰωακείμ ἐπιτίμου μέλους, ὁ Σύλλογος ἐψήφισε νὰ ἀποσταλῶσι τὰ συγχαρητήρια αὐτοῦ.

Τὴν 20 ὀκτωβρίου ἐγένετο ἡ ἐπίσημος ἐγκατάστασις τῶν νέων ἀρχῶν τοῦ Συλλόγου καὶ ἡ λογοδοσία τοῦ τέως προέδρου κ. Θρ. Ἀγγελοπούλου Ἀθανάτου. Ταύτην θὰ καταχωρίσωμεν εἰς τὸ ἐπιφερόμενον τεῦχος.

Συνήφθησαν σχέσεις πρὸς τὰ ἐν Λεμεσσῶ τῆς Κύπρου ἀναγνωστήριον ἡ Ἰσότης τῇ αἰτήσει τῆς διοικήσεως αὐτὸ ἐπιτροπῆς.

Ἐξελέχθησαν ἐπίτιμα τοῦ Συλλόγου μέλη οἱ ἐν Μονάχῳ καθηγηταὶ κκ. Bursian καὶ Löher καὶ τακτικὸν πρέσβυν ὁ κ. Ξενοφῶν Ζύγουρας.

ΕΥΣΤΑΘΙΟΣ Α. ΣΙΜΟΣ

Ὁ Εὐστάθιος Α. Σῖμος γεννηθεὶς ἐν Ἰωαννίνοις τῷ 1804 ἀπεβίωσεν ἐν Ἀθήναις τῇ 29 Ὀκτωβρίου 1878. Διετέλει δὲ μέλος ἐπίτιμον τοῦ Συλλόγου ἀπὸ τοῦ 1872.

Μαθητὴς γενόμενος τοῦ Ἀθανασίου Ψαλίδου μετέβη μετὰ τῆς οἰκογενείας αὐτοῦ εἰς Κέρκυραν καταστραφεύσης τῆς πατρίδος του καὶ μετ' ὀλίγον εἰς Ἰταλίαν περὶ τὰ μαθηματικὰ ἰδίως τελειοποιηθεὶς. Ἐπανελθὼν δ' εἰς Ἑλλάδα τῷ 1828 μετέβη εἰς Πλεῖν βίου ἔμεινε διδάσκων μέχρι τῆς ἐλεύσεως τοῦ Ὁθωνος, ὅτε καὶ διωρίσθη ἐν τῷ ἐπὶ τῶν Οἰκονομικῶν ὑπουργείῳ γραμματεὺς Α' τάξεως, προβιβάσθεις ἔπειτα εἰς σύμβουλον τῆς ἐπὶ τῶν Οἰκονομικῶν Γραμματείας καὶ εἰς εἰσηγητὴν τοῦ κλάδου τούτου πρὸς τὸ συμβούλιον τῆς Ἐπικρατείας. Τὴν 3 Σεπτεμβρίου συνέταξε τὴν πρὸς τὸν στρατὸν προκήρυξιν καὶ ἐξελέγη πληρεξούσιος τῆς Ἐθνικῆς Συνελεύσεως τοῦ 1843. Περσόντος ἔπειτα τοῦ Ὑπουργείου Μαυροκορδάτου ἐπαύθη καὶ ὁ Σῖμος ὡς φίλος αὐτοῦ καὶ ἀπὸ τοῦ 1844 μέχρι τοῦ 1859 ἔμενεν ἰδιωτεύων καὶ περὶ ἔργα φιλολογικὰ καταγινόμενος. Κατὰ τὸ χρονικὸν δὲ τοῦτο διάστημα μετέφρασε τὴν ἱστορίαν τῆς Γαλλικῆς ἐπαναστάσεως τοῦ Μινιέ καὶ τὴν Κό-

ρίωνται τῆς κυρίας Στάελ, καὶ μετὰ τῶν κκ. Ρενιέρη καὶ Χαλκιοπούλου τοῦς Μελλομένους τοῦ Μαντζένη· τῷ δὲ 1854 ἐξέδιδεν ἐφημερίδα τὸ *Πανελλήνιον*. Τῷ 1859 προσελήφθη εἰς τὸ Ὑπουργεῖον Μιαούλη τὸ τελευταῖον τῆς βασιλείας τοῦ Ὁθωνος. Ἐπὶ δὲ τῆς βασιλείας Γεωργίου προσελήφθη ὑπὸ τοῦ Δ. Βούλγαρη ὡς ὕπουργός ἐπὶ τῶν Οἰκονομικῶν τῷ 1867 ὅτε ἐξελέγη καὶ βουλευτὴς Ἀττικῆς. Τῷ 1872 διωρίσθη πρέσβυς τῆς Ἑλλάδος ἐν Κωνσταντινουπόλει ἐν κρίσιμωτάταις τοῦ Ἑλληνισμοῦ περιστάσεσι προσενεχθεὶς ἐν πᾶσιν ἑλληνοπρεπέστατα μέχρι τοῦ 1875, ὅτε ἀπολυθεὶς ἀπεχώρησεν αὐθις εἰς τὸν ἰδιωτικὸν βίον συνεχίζων τὰς ὑπὸ τῆς πολιτικῆς διακοπείας πνευματικᾶς αὐτοῦ ἀσχολίας, ὧν δείγματα ἔστωσαν οἱ τρεῖς ἐν τῷ περιοδικῷ τούτῳ συγγράμματι καταχωρισθέντες διάλογοι,¹ ἐν οἷς μετὰ πολλῆς γνώσεως τοῦ πράγματος καὶ τέχνης καὶ γλαφυρότητος πραγματεύεται περὶ Δικαιοσύνης ἐν τῇ Πολιτείᾳ, περὶ Κυβερνήσεως καὶ Ἐξουσίας, καὶ περὶ Πίστεως καὶ Θρησκείας ζητημάτων σπουδαιοτάτων καὶ ἀξίων πλείστης μελέτης ὑπὸ τῶν τὰ ἡμέτερα διευθυνόντων.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΜΑΡΚΟΡΑΣ

Ὁ Γεώργιος Μαρκοράς ἐγεννήθη τῷ 1793 ἐν Κερκύρᾳ ἐνθα καὶ ἀπέθανε τῇ 24 Σεπτεμβρίου 1878. Διετέλει δὲ μέλος ἐπίτιμον τοῦ Συλλόγου ἀπὸ τοῦ 1872.

Σπουδάζας ἐν τῇ πατρίδι αὐτοῦ τὴν νομικὴν ἰδίως ἐπιστήμην εἰκοσαέτης μόλις εἰσῆλθεν εἰς τὴν δημοσίαν ὑπηρεσίαν κατὰ μικρὸν ἀνελθὼν εἰς τὰ ἀνώτατα ἀξιώματα. Καὶ ἐπὶ μὲν τῆς γαλλικῆς προστασίας τῷ 1807 διετέλεσε γραμματεὺς τοῦ αὐτοκρατορικοῦ ἐπιτρόπου διασήμευ νῦν Λεσσεψ, καὶ ἔπειτα ἀρχιγραμματεὺς τῆς Γερουσίας. Ἐπὶ δὲ τῆς ἀγγλικῆς προστασίας ἐξελέχθη αὐθις γραμματεὺς τῆς Γερουσίας, ἑπαρχος καὶ βουλευτὴς Κερκύρας δις ἐργασθεὶς εἰς τὴν σύνταξιν τῶν κωδίκων καὶ μέλος τοῦ ἀνωτάτου συμβουλίου τῆς Δικαιοσύνης ἐπὶ εἰκοσκατίαν. Μετὰ δὲ τὴν Ἑνωσιν ἐξελέχθη βουλευτὴς Κερκύρας καὶ ἀντιπρόεδρος τῆς Βουλῆς τῷ 1865. Ἐγένετο δὲ ὁ Μαρκοράς γνωστὸς καὶ διὰ τῆς δημοσιεύσεως πολιτικῶν καὶ θρησκευτικῶν πονημάτων αὐτοῦ καὶ ἐξαιρέτων ἰταλικῶν ποιήσεων, ἐν αἷς διακρίνονται τὰ ἀστεῖα ποιήματα *La Bocca* καὶ *La Moda*, ἐποίησε δὲ καὶ ᾠδὴν ἐπὶ τῷ θανάτῳ τοῦ Κωλέττη. Τῷ δὲ 1848 διὰ δύο διατριβῶν ἀνεσκεύασε τὴν πρὸς τοὺς ἀπανταχοῦ Ὀρθοδόξους πολυθύλητον ἐγκύκλιον δι' ἧς Πίος ὁ Θ', πάπας γενόμενος, προσεκάλει τοὺς ὀρθοδόξους νὰ ἐπανέλθωσιν εἰς τὴν μάνδραν τοῦ καλοῦ ποιμένου. Τῶν διατριβῶν δὲ τούτων τὴν δευτέραν ἐξελληνίσας ἐξέδωκε μετὰ τοῦ ἰταλικοῦ πρωτοτύπου ὁ Φιλητᾶς, ὅστις

1. Ἰδὲ Παρνασσοῦ τόμ. Α', 378 καὶ Β', 81 καὶ 409.